

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΑΜΗΟΣ τὴν ἔδρα πάλιν
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα
Συνδρομητὰς θὰ δεχῶμαι,
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο

— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
— γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
— καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
— δίχως νύξια κι' ἐντροπήν,
— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσῳ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαρτίου εἴκοσι κι' ὀκτώ
καὶ τοὺς προγόνους ὑλακτῶ.

Τρακόσα καὶ ὀγδόντα
κι' ἀνέθηκαν τὰ φόντα.

Ὁ Φασουλῆς πρὸς τὸν Φεραῖον λαλῶν περὶ τῶν Ἀρουραίων.

(Ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲ τὸν γνῶστό κολλητὰ
πρὸς τὸν Φεραῖον ὁμιλεῖ καὶ λέγει οὕκ ὀλίγα.)

Φ. — Μὲ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Λαύρας τῆς Ἀγίας,
γήμεν τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς ψυροφαγίας,
κι' ἐγὼ τὸν κάθε πρόγονον θὰ χρυσοστεφανώσω
καὶ μὲ θερμὴν προσφώνησιν ταυτίχ' του θὰ γανώσω.

Φωνάζει ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ : «ἀπόγονοι Ἑλλήνων,
ἐνθυμηθῆτε πρὸς στιγμὴν τοὺς Μακραθωνομάχους,»
κι' ἐγὼ ἀκούων σύνοφρις τὸν ρήτορα ἐκείνον
θαρρῶ πῶς τρώγω σκορδαλιὰ τοῦ Ἰλισσοῦ βατράχους.
Νὰ κι' ἄλλος πάσχων καὶ νοσῶν ἀπὸ φιλοπατρίαν :
«ἐμεῖς πατοῦμεν ἔδαφος παντὸς καλοῦ κι' ὠραίου,»
κι' ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι μ' αὐτὴν τὴν ρητορείαν,
ὅπου νομιζῶ τᾶντερα πῶς τρώγω Ἀρουραῖον.

Θεέ μου !... πάλιν ρήτορας κυττῶ χαλκοπροσώπους
κι' ἐγὼ κοντὰ των στέκομαι τὴν κεφαλήν μου κλίνων...
ἂν ἐλυπηθῇ κι' ὠκτεῖται στήν γῆν αὐτὴν ἀνθρώπους
εἶναι οἱ καψοπρόγονοι τῶν προσφιλῶν Ἑλλήνων.
Μόνον ἐκεῖν' οἱ δυστυχεῖς ἔμπορεύσαν τὰ κηρύτουν
τί τραβήξαν καὶ τί τραβοῦν καὶ πόσα θὰ τραβήξουν.
Κι' ὅταν κυττάξω γύρω των ρητόρων κουστοῖα
καὶ πατριώτας ἐμμανεῖς μετὰ κενῶν στομαχίων,
εὐχαριστῶ τὸν Ἰψίστον ἐξ ὅλης μου καρδίας,
ποῦ πρόγονον δὲν μ' ἔκαμε τῶν Μακραθωνομάχων.

Τοιαύτη ζηλευτὴ τιμὴ ὡς λειψὴ μιὰ γιὰ πάντα,
ὅς μὴ μοῦ στήσουν πώποτε ὅστο μέλλον ἀφρίζεται,
οὐδ' ἡ θλιμμένη μου σκια πατὴ τῆς νύ μὴ σκιάς
ἀπὸ βραχνὸν ἐγκώμιον λυσσώντος Κεληπέρη.

Ἀκούσατε... ἀκούσατε... κλονοῦνται τὰ ἔδαφη...
πολλοὶ φωνάζουν γύρω σας «ὡς πότε παλληκάρια ;»
κι' ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι μὲ τοῦτο τὸ συναφι,
ὅπου θαρρῶ νερόβραστα πῶς τρώγω σαλιγκάρια.

οὐδὲ ποτὲ πρὸς χάριν μου νὰ γίνη πανηγύρι,
οὐδὲ κανέναν Θεωρῆς ἀπὸ τὸ παραθύρι
ἐξάλλως νὰ ὀρκίζεται 'στὰ σάπια μου ὅστ' αὖ
πῶς τῆς κυρίας Μιχαλὸς πεντάρα δὲν χρωστᾷ,
οὐδὲ ποτὲ τοῦ τάφου μου τὴν ἱερὰν σιγὴν
νὰ τὴν ταραξοῦν μαχηταὶ καὶ μυστικοὶ δαδούχοι,
οὐδὲ νὰ περιίπταμαι 'στὼν Ἀθηναίων τὴν γῆν
τοῦ γαύρου Τσελεπίτσαρη μυρίζων τὸ τσαρούχι,
οὐδὲ κι' ἀπὸ τὸ χῶμα μου πρὸς μάχας νὰ σφριγῶ,
ἀλλὰ νὰ μείνω πάντοτε ἀπόγονος κι' ἐγώ,
μὲ ἀπογόνους προσφιλεῖς 'στὸν ἥλιο νὰ τεντώνωμαι
καὶ εἰς προγόνων δυστυχῶν τοὺς ἴσκιους νὰ φορτώνωμαι,
καὶ μπάμ, καὶ μπούμ, κι' ἄλλερ μπαλέρ, κι' Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογὰς νὰ σκυλοφαγωθῇτε,
εἶναι 'δικό μας τὸ παρόν, τὸ μέλλον μὰς ἀνήκει,
ἢ δὲ Φραγκιά κατήντησε τῆς δόξης μας καθήκει.

Μπάμ μπούμ... πρὸς πόλεμον ὀργῶ...
ἐμπρός ἢ φουστανέλα...
κολοῖς καὶ σύ, κολοῖς κι' ἐγώ,
καὶ ἀπὸ μιᾶ βαρέλα.

Ὁ Μακρῶν, ἢ Σκλαμῆς,
τὸ κλέος τὸ πατρῶν...
κτυπᾷτε Ἀρουραῖους Μῦς,
ὦ παῖδες τῶν ἡρώων.

"Ἀς ὀρέσωμεν κι' ἐμεῖς καλὰς
κατ' Ἀρουραίων νίκας,
κι' ἐλευθερώσωμεν πολλὰς
Ρωμηῶν σιταποθήκας.

Μὲ φῶσφορον κι' ἄρσενικόν,
Ἑλλήνων παῖδες ἴτε
κατὰ βαρβάρων ποντικῶν,
κι' ἀνδρείως πολεμεῖτε.

Μὰ τοὺς προγόνους τοὺς κλεινοὺς
θὰ ἔχῃ κλέος ζηλευτὸν
ὅποιος σακκώσῃ ζωντανούς
καὶ δύο μόνον ἐξ αὐτῶν.

Πατρίς, σὲ βλέπω νὰ πετᾷς
ὡς τροπαιοῦχος Ἀμαζών...
ἐμπρός, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς...
κανεῖς, κανεῖς μὴ μείνῃ ζῶν.

Νύκτα κι' ἡμέραν πολεμεῖς
μὲ φῶς ἡλίων καὶ πυρῶν
νὰ φύγουν οἱ ἐπιδρομεῖς
καθὼς ὁ Ξέρξης τῶν Περσῶν.

(Ὁ Περικλῆτος προχωρεῖ
καὶ γονατίζων φλυαρεῖ.)

Π. Ὡ Ρήγα, στρέψε πρὸς στιγμὴν 'στὴν γῆν σου τὴν πατρίαν
νὰ 'δῇς, μεγάλε πρόγονε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα...
ἐκεῖ ποὺ πρωτογέλασε ἀνοίξεις ἡμέρα,
ἐκεῖ ποὺ

νέων βαρβάρων δυναστῶν τὸ κράτος καθιδρύθη
κι' οἱ κάμποι ἐπλημμύρησαν μὲ Ἀρουραίων πλῆθη,
κι' ὡς ποὺ νὰ 'πῇ τὴν γνώμη τῆς τοῦ καθενὸς ἢ γαλαθῆ
ἢ Θεσσαλίας ἐγίνε τῶν Ἀρουραίων σιλάθρα,
κι' ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐκτεθῇ 'στὰς ἐκλογὰς τὰς νέας
μὲ τόσας ὑποσχέσεις τοῦ ἀφθόνους καὶ γενναίους
ἀνάγκη νὰ ὑποσχεθῇ μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς θ' ἀφάνισῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀρουραῖους Μῦς.

(Ἐνῷ τοιαῦτα θλιβερά ὁ Περικλῆς φωνάζει
τρεῖς Ἀρουραῖους ζωντανούς ἀπὸ τὴν τσέπη βγάζει).

Π. — Δέξου αὐτὰ τὰ λάφυρα, ὦ γόνε τῶν Φερῶν,
παραπολὺ πολῦτιμα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν.
Ὡς φόρον ἀναμνήσεως ὁ Περικλῆς σοῦ φέρνει
τὸν Ἀρουραῖον Θάρυβιν μετὰ τοῦ Ἀρταφέρην,
ἀλλὰ καὶ τὸν ἀτρόμητον ἐτσάκωσα Μακρόνιον,
ὅπου μὲ βλέπει καὶ γελᾷ μὲ γέλωτα σαρκῶνιον
ἂν ὅμως πιάσω ζωντανὸ κι' ἐκείνον τὸν Ὑστάσπη
καὶ ὅσους ἄλλους ἐψάλεν ὁ παλαιὸς Αἰσχύλος,
τότε θὰ φύγουν κι' οἱ λοιποὶ καὶ θὰ τὸ κόψουν λάσπη
κι' ἀπὸ μεγάλων συμφορῶν σωζόμεθα τὸ χεῖλος.

Δέξου αὐτὰ τὰ λάφυρα τὰ τόσον ἱερὰ...
τώρα, μεγάλε πρόγονε, ἀξίζει ὅ,τι 'πῇς
καὶ μία τυφλοποντικὴ εὐλύγιστος οὐρά
κι' εἶναι μεγάλον σύμβολον μεγάλης προκοπῆς.
Ἐκεῖνος δὲ ποὺ ἐκτιμᾷ τὰ τῆς πατρίδος ἄγια
καὶ θέλει γέρας ἀληθὲς ἀριπρεπῶν ἀγώνων,
πρέπει νὰ φέρῃ σήμερα λαμπρὰς θυσίας σφάγια
καμπόσας ποντικουραῖς 'στους τάφους τῶν προγόνων.

Ὡ Ρήγα, στρέψε νὰ ἰδῇς 'στὸν πατρικόν σου οἶκον
τὰ πλῆθη τυφλοποντικῶν καὶ ληστοφυγοδίκων,
ὅπου 'στὰς πόλεις ἐστησαν ἀναφανδὸν λημέρι
καὶ γδύνουν ὅσους ἐκτιμοῦν ἡμέρα μεσημέρι.
Στρέψε νὰ 'δῇς τὸν Ζαχαριᾶ, νὰ 'δῇς τὸν Πατσαβούρα,
στρέψε νὰ 'δῇς καὶ τὸν Μουσσᾶ μετὰ τοῦ Τσιγαριᾶ,
καὶ φώναξε μαζί μ' ἐμεῖς εὐοί, εὐάν καὶ οὐρα,
καὶ τέντωσε τὸ χεῖρ σου κι' εὐλόγει τὴν πατρίδα.
'Ἄλλ' ὅμως ἄς εὐλογηθῇ κι' ὁ γέρο-Κορδονάτος,
ποὺ ἂν ἀκόμη μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε τὸ κράτος,
καθεὶς θὰ εἰσχαίνετο τὴν τόσῃν πειθαρχίαν
κι' ἀπὸ τῆ μέσῃ θάλλειπε ἢ καθεμιὰ σαβούρα,
ἀφ' οὗτως δὲ θὰ εἴχαμεν κι' ἐμεῖς τὴν εὐτυχίαν
νὰ γνωρισθῶμεν 'γρήγορα μετὰ τοῦ Πατσαβούρα.

'Ἀλλὰ τὸ πᾶν κατέστρεψε ὁ πανδομάτωρ χρόνος...
ἄλλ' αἱ βουλαι τοῦ Θεωρῆ κι' ἄλλα κελεύει θρόνος.
'Εκεῖν' ἢ ἀποτρόπαιος τοῦ Μότερνιχ Αὐστρία,
ποὺ ἄλλοτ' ἐπνίξε καὶ σέ, τῶν Θεσσαλῶν τὰ γέροντα,
αὐτὴ κι' αὐτὸν τὸν μάρτυρα τὸν ἄφησε 'στὰ κρυὰ
καὶ γιὰ θηλειᾶ τοῦ 'πέραςε 'στὸν σβέρκο τὸ Κορδόνι.
Αὕτῃ κατεπολέμησε μὲ μηχανορραφίας
τὸν ἄνδρα ποὺ κατέθραυε τὰς δουλικὰς ἀλύσεις,
κι' ὁ Πατσαβούρας θὰ χαθῇ μετὰ τῆς συντροφίας
κι' ὡς πρὶν δὲν θὰ φημίζεται ἡ ληστρικὴ μας φύσις.
'Εκεῖν' ἢ μαύρη γενεὰ τῶν μικρῶν Ἀψβούργων
χεῖρα καὶ 'στὸν Θεόδωρον ἐπέβαλε κκοῦργον,

Δρὸ Κόραι τοῦρανίου Βασιλέως,
τῆς πρωτευούσης καύχημα καὶ κλέος.

ἀκούει δὲ τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν καταδιώκει
ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ μαζί μὲ τὸν Καλνόν,
καὶ νύχθημερὸν τὰ ὅσα σέρον' ἢ σκοῦπα
ἢ Συμμαχία ἢ τριπλὴ ἢ Κορδονοστακίστρα,
κι' ἐγὼ κρυὰ καὶ φανερά τοῦ Θεωρᾶκη τοῦπι,
νὰ πᾶν σὺν προσκυνητῇ ὡς 'στὴν Εὐαγγελίστρα.

Ὡ Ρήγα, στρέψε νὰ ἰδῇς τὴν φίλην σου πατρίδα
κι' εὐλόγει κάθε κόμματος τὴν σθεναρὰν μερίδα.
Κατὰ τὸν Βῆλο γύρισε ὀλίγο τὸ κεφάλι...
ὁ Κοκκοῦλης τὰ ἐφτίαξε μαζί μὲ τὸν Καρτάλη,
ὁ Κωκοῦλης μαγειρεύονται καὶ μὲς 'στὴν Καλαμπάκα,
κι' ὁ Ζωγλοπίτης ὁ λιγνὸς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα
θὰ κάμουν ἀδιάρρηκτον εἰς τὴν Καρδίτσα κρῖνον,
παραβάντες μετ' αὐτῶν τὸν ἄλλον Κουκουρῖνον.
Εὐλόγησε μὲ τὰς εὐχὰς προσπάπων καὶ γονέων
παντοδαποὺς συνδυασμοὺς συμπολιτῶν γενναίων,
εὐλόγει Πατσαβούρηδες, εὐλόγει φυγοδίκους,
εὐλόγει Ζωγλοπιτήδες, εὐλόγει Κουκουρῖκους,
ποὺ μὲ ζεστό τοὺς ποντικούς θὰ περιχύσουν λάδι,
κι' ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ σύ 'στὰς κάλπας ὅλων μέινε,
ἀλλὰ λυπηρὸν, πρόγονε, καὶ τὸν Γεωργιάδη,
ποὺ κι' αὐτὸς περίλυπος ἕως θανάτου εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ προπετής
παραληρεῖ γονυπετής.)

Φ. — Ὡ Ρήγα μεγαλόγλωσσε, δὲν θέλεις νὰ 'μιλήσῃς;
τὴς μένεις κρὺ μαρμαρο εἰς τόσας προσφωνήσεις;

Ἐνῷ τὴν εὐλογίαν σου ζητεῖ ὁ Περικλῆτος
γιατὶ ποσὼς δὲν θυμίζει καὶ δὲν χαμογελάς;
εἶπέ μου, μάρτυ Θεσσαλέ, πῶς τόπαθες ἐρέτος
κι' εἰς ἀπογόνων μούτσουνα πεντάλφαις δὲν κολλᾷς;
Ἄλλοτε μόλις ἐφείγε τῆς Λαυρας μας ἡ σγόλη
ἐδέχοντο τῆς μούτζας σου οἱ συμπολίται ὅλοι,
μὰ σήμερα 'στους λόγους μας ποσὼς δὲν συγκινεῖσαι
κι' εἰς πατριώτας ρήτορας τὴν μούτζα σου ἀρεῖσαι.

Δὲν ἔχεις πλέον ὄναρ μὲ τὸ χεῖρ σου ν' ἀπλώσῃς;
δὲν ἔχεις πλέον ὄρεξιν μὴρὲ νὰ φασκελώσῃς;
Πρὸς τί, μεγάλε πρόγονε, βλάθεις σιωπῇ
ἐνῷ παντοῦ εὐμαρεῖα δεσπόζει κι' ἐλεῖα...
τί διάβολο!... τοῦ ἔθνους μας ἡ τόση προκοπή
μὴς μούτζας σου τοῦλάχιστον δὲν εἶναι ἀντάξια.

(Ὁ Ρήγας ὀργιστὴς λέγει νὰ προσέβῃ
τὸν Φασουλῆ μουντζώνει μ' ἑνὰ χεῖρ.)

Φ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγάλε πρόγονε μου,
αἱ τόσαι παρακλήσεις μου δὲν 'πῆγαν τοῦ ἀνέμου.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
ὁ Ρήγας μ' ἐφασκέλωσε... σκιρτήσατε, γαρήτε.
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς ἀληθῶς ἐπρόκοψε τὸ γένος,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς φαίνεται κατευχριστήμενος,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς στάσιον ἀνοίγεται τιμῆς,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς θὰ χαθοῦν κι' οἱ Ἀρουραῖοι Μῦς.

(Ὁ Ρήγας δίχως νὰ ὁμιλῇ
διπλομουντζώνει τὸν Φασουλῇ.)

Φ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγάλε πρόγονέ μου,
αἱ τόσαι παρακλήσεις μου δὲν ᾤησαν τοῦ ἀνέμου.
Γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ βαρὺ μαρμαρίνὸ τοῦ χέρι
καὶ νὰ δεγθούμε φάσκελο ἀπὸ τὸν πρωτομάρτυ.
ἐκεῖν' ἡ μουντζα τοῦ θὰ πῇ πῶς γιὰ τὴν μουντζα χαίρει,
ὅπου ὁ Ράλλης ἔστειλε ποτὲ τοῦ Βοναπάρτη.
Αὐτὸ δὲν εἶναι γέλασμα προγονικὸ καὶ σκῶμμα,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ τὸ ἓνα καὶ ἄλλο κομμα,
πῶς καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὸ πρόγραμμα θαυμάζει,
πῶς ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς τοὺς ἐπιδοκιμάζει,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ τὰ χρώματά μας ὅλα,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ τοῦ Λόρδου τὰ φωκὸλα,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ τοὺς φωτεινοὺς κομήτας,
τοὺς ἀποτρίτους δηλαδὴ καὶ τοὺς τριτοκομμίτας,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ σωτήρας νεαροὺς,
ποὺ τοὺς θερίζει κόψιμο καὶ πίνουν χαμομήλι,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ ἀντάρτας φλογερούς,
ὅπου βρωμοῦν τὰ χιῶτα τῶν ἐδῶ καὶ δέκα μίλια.
Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ στέφῃ
καὶ ἐκεῖνον ὅπου ἔκλεψε καὶ ἐκεῖνον ποῦ θὰ κλέψῃ,
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εὐλογεῖ πεινόντων λαυμαργίας
καὶ τῶν στομάχων τακτικὰς καὶ ἀτάκτους λειτουργίας,
τὸ κράτος τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων,
ἐφ' ᾧ μ' αὐτὰ τὰ φάσκελα διατελεῖ εὐγνώμων.

Π. — Δὸς μου καὶ ἐμένα φάσκελα μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι
γιὰ νὰ μὰς δείξῃς ἀληθῶς πῶς ὅλα εἶναι ρόδι.
Δὸς μου καὶ ἐμένα φάσκελα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
ἄλλη τῶν κόπων ἀμοιβὴ ὡς ταύτην δὲν ὑπάρχει,
καὶ ἐγὼ ἐπιθυλάσσομαι τοῦ χρόνου νὰ ζητήσω
ὅπου φάσκελα τοῦ Κοραΐ καὶ δὴ τοῦ Πατριάρχῃ.

Κύττα, μεγάλε πρόγονε, τί τελετὴ τελεῖται...
ὁ οὐρανὸς συννέφισε καὶ βρέχει, βρέχει, βρέχει,
στέκουν ἴσθον δρόμον τοῦ Ἑρμου οἱ χάσκοντες πολῖται
καὶ λασπωμένοι ὁ καθεὶς εἰς τὴν παρὰ ταῖς τρέχει,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
πηγαίνει ἴσθον Μητρόπολι μὲ τὸ χρυσὸ ἀμάξι,
μὰ βλέποντες καὶ οἱ Πρεσβευταί, θρεμμένοι σὰν καπόνια,
πῶς τώρα εἶνε σίγουρα τὰ μέλλοντα κουπόνια,
σπεύδουν καὶ αὐτοὶ ἴσθον τελετὴν γιὰ νὰ μὰς συγχαροῦν
καὶ δὸς τοῦ τὰ καμπαναριὰ χρομόσυνα βαροῦν.

Γιὰ τὴν γιὰ τὴν καμπάναις, μπᾶμ, μποῦμ, κανόνι,
δὲν εἶναι φόβος γιὰ τὰ κουπόνια,
ὁ Δεϊμέζης ταῦρε καὶ αὐτὰ.

Γιὰ τὴν γιὰ τὴν καμπάναις, μπᾶμ, μποῦμ, κανόνι,
γεμάτ' οἱ δρόμοι καὶ τὰ μπαλκόνια,
δὲν θὰ μὰς λείψουν ποτὲ λεφτά.

Εἰς τὸν Νεὸν στιβάζεται ὁ κόσμος σὰν σαρόελα
καὶ φαίνεται καὶ ὁ Μαστραπᾶς μὲ τὴν μαδιὰ κορδέλα,
καὶ ἰδοὺ καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος μὲ ὕφος κορδωμένον,
προβιθισθεὶς Πρωθυπουργὸς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
ποῦ λέγουν πῶς τοῦ φάνηκε πῶς ἔχ' ἡ φαθα λάκκο
καὶ κάπως τὰ ἐξάδωσε ἴσθον Τριανταφυλλάκο,
καὶ ἐξύγισε τὸν λόγο τοῦ μὲ ξυκικὴ παλάντζα
καὶ ἐφύτρωσε συνδυασμὸς ὡς εἶδος μεσκουλάντζα.

Κι' ἐνῶ καρδιοχτυποῦσαμε μὲ ἀναικτὸ τὸ στόμα
καθὼς ὁ γέρον Ἰακώβ γιὰ τὸν Βενιαμίν
νὰ δοῦμε τί συνδυασμὸς θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κόμμα
ᾧδινεν ὅρος καὶ ἔτεξεν ἐν' Ἀρουργεὶν Μῦν.

Γιὰ τὴν γιὰ τὴν καμπάναις, μπᾶμ, μποῦμ, κανόνι,
κάνει παρὲς μὲ τὸ Κορδόνι
καὶ ὁ νομιμόφρων Βασιλικός.

Παίζουν ζουρνάδες καὶ καρχούντζαις,
δὸς μας μὲ χέρι καὶ πόδι μουντζαις,
μουντζωστα ὅλα Ἑλληνικῶς.

Γιὰ τὴν γιὰ τὴν καμπάναις, μπᾶμ, μποῦμ, κανόνι,
πλάτῃς πλούτῃς ἴσθον λάσπαις τὰ πανταλόνια,
πετοῦν προγόνων οἱ σκελετοί.

Γιὰ τὴν γιὰ τὴν καμπάναις γιὰ τὸν ἀγῶνα,
πλάτῃς πλούτῃς ἴσθον λάσπαις ἕως ἴσθον γόνα,
λάσπ' ἡ δουλειὰ μας καὶ ἡ τελετή.

(Κι' οἱ δὴ ὁ χοροπηδοῦν
καὶ ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη πάλιν
μὲ τὸν Λάζαρο μαζί,
καὶ ἐξορμᾷ εἰς νέαν πάλιν
καὶ ὅλοι βλέπουν σὰν χαζοί.

Πάλι λύθησαν τὰ μάγια,
φεύγουν ποντικῶν ὀρδαί,
καὶ ὅλοι λέμε μὲ τὰ βόγια :
«Ἐρδὲ Λάζαρε περδὲ».

(Ὁ Ρήγας πέντε φάσκελα τοὺς δίνει πρὸ μεγάλα
καὶ ὁ Φασουλῇ καὶ ὁ Περικλῆς τὸ βάζουν ἴσθον φεγγάλα).

Κ2' ὁ «Ρωμῆος» σᾶς λέγει κατὰ γιὰ τὸν Μήτσα τὸν Σταμάτη.

Ὁ Μήτσος ὁ Σταμάτης, ποῦ διόλου δὲν δουσκίνει,
ὁ γυῖος ὁ ἐπλεμμένος τοῦ καπετὰν Ἀντώνη,
σώφρων, χρηστός, λεβέντης, καὶ τοῦ στρατοῦ στολίδι,
ὑποψήφιου κλάστην εἰς βάλαν ἴσθον Κρανίδι.
Καὶ καθε Κρανιδιώτης, ποῦ εἶναι Μήτσος ξέρε,
ὁ δὴ πρὸς τὸν Σταμάτη μὲ τὸνα καὶ ἄλλο χέρι.

Καὶ ὁλέγεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῶν ἀδελφῶν Δεπάστα τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸ χρόνου ἱδρυμένον,
τοῦ σωτηρίου Πάθους πολύτιμον βιβλίον
ἐξέδωκε καὶ πάλιν κομψὸς χρυσόδομος.
Πωλεῖται δὲ καὶ εἰς ταύτην τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
ἀπὸ τὸν Κουσουλίναν τὸν καὶ Βιβλιοπώλην.

Ἑλληνισμοῦ Συγχρόνου σπουδαία ἱστορία,
ἔργον εὐφρόσυνου πάσης τοῦ φίλου Καρακίση,
εἰς ταύτην γεγονότα μεγάλα καὶ μικρά,
καὶ ὁ Νίκος ὁ Ἑγγλέσης εἰς ταύτην τὴν ἐκδίδει.

Ὁ Παπᾶ Νικολάου, ἡ Παπατάκης ἀλλος,
ζαχαροπλαστικῆς οὐκίας καὶ κουλουριτζῆς μεγάλος,
κουλούρια ζαχαρώδη κατασκευάζει πρὸς τῆς
καὶ ἄς τρεῖς ν' ἀγοράσῃ ὁ καθὲ ταξιδιώτης.
Κατάστημα τῶν καὶ ὅλα τὰν θαυμάσιον.
ὁδὸς τοῦ Περικλέους, ἴσθον πρῶτον τὸ Γυμνάσιον.